

dignitati ac famæ studeat. Adeoq; Hispanus, qui credere non poterat, à Gallo imminutum iri suam dignitatem, vicissim Gallorum dignitatem ita reddebat securam, ut quia inter æquales nulli conventus institui possent sine contentionibus, præclusa conveniendi occasione, multis concertationibus finem imponeret, salva interim causa sive prærogativæ sive æqualitatis.

IV. An Rex sibi ipsi possit jus dicere?

§. I. Orator sic loquitur: *N' a ton pas veu V. M. aussitost a la teste de ses Armées en Flandre, se faire justice à elle même, & se rendre Maistre des Estats qui appartenoient à la Reyne, par le tiltre de Devolution. Cæterùm hæc quæstio aliter resolvitur in thesi, aliter in hypothesi.*

§. II. In thesi non absurdum est, *Principem absolutum sibi jus dicere. Cum enim superiorem nec ipse habeat, nec adversarium ad superiorem judicem vocari possit; id profectò sequitur, ut servandæ justitiæ causa, bellum suscipiatur, sive recuperatorium sive vindicativum. Inde Petrus de Lorca Doctor Complutensis Bellum dicit Judicium in eos, qui non sunt subjecti, & qui per judicium particulare puniri nequeunt. Quin etiam Jac. Victoria Doctor Salamancanus eo progreditur, ut statuatur: Hostes obnoxios esse Principi tanquam Judici proprio. Citat hos Autores Ferrier in Discursu Le Catholique d' Estat, quo in loco sua hæc subnectit verba: Les Rois sont juges souverains des choses esquelles ils ont interest, & les armes & exploits militaires sont les huis-siers qui font les citations. Adde, quod Orator Regis Galliæ missus A. 1551. ad Patres Concilii Tridentini, dum de bello Italo Pontificisq; injuria conqueritur, hoc addit, satis esse virium, ut Rex sibi jus dicere possit. Thuan. l. 8. p. 155.*

§. III.